

ARNE BENGTSSON

Öknens hämnd

En thriller om klimatet

grannland

grannland

www.grannland.com

info@grannland.com

© Arne Bengtsson 2023

Form och sättning: Lennart Molin

Omslag: Lennart Molin

Omslagsfoton: iStockphoto
och Valentin M Armianu, Dreamstime

Tryck: Livonia Print 2023

ISBN 978-91-527-6638-5

Till Solveig Kristina

Prolog

När skymningen föll över Sahara rörde sig kameldrivare, herdar, smugglare och migranter genom sandhavet, synliga för stjärnornas ledljus.

Det var då, i nätternas svalka, hon brukade färdas genom öknen. När kamelernas mjuka trampdynor mot sanden möttes av en oändlig tystnad.

De många timmarnas ritt utan ljus tänt av människohand fyllde henne med välbehag. Den gungande rörelsen under klar stjärnhimmel och doften av kamel i ökennatten återkallade minnet av barndomens karavaner. De var alla äventyrs moder, då följn med hundratals djur hade rastat vid oasen i Abalessa och sedan dragit vidare norrut.

Som vuxen hade hon utforskat dessa urgamla karavanvägar där slavar, salt, guld, kryddor och dadlar förr bytte ägare. Hon hade lärt känna farorna och lärt sig bemästra dem: hettan, törsten, kylan, de vilda djuren, människorna.

Särskilt människorna.

I lag med kameldrivarna hade hon byggt sin styrka och vid lägereldarna hade hon spunnit sin list. De beslöjade männen hade förlorat sin vaksamhet i hennes ögon, färgade som klippornas aftonskugga i ökensanden. Hon hade rört sig till ökenblues med mantelsarin svept kring en smärt kropp, medan armarna lyst av smycken och ringarna i hennes öron dansat i takt med musiken. Männen hade tolkat hennes blick som en utlämnande signal, som ett tecken på svaghet, när sanddynernas linjer i hennes höga kinder i själva verket speglat kraft och beslutsamhet.

De hade inte förstått vem hon var.

1

Hon satt med flickan på tältgolvet strax före gryningen.

Tältet var kanske fyra gånger fem meter. Hörnstolparna var släthuggna. I dunklet var det svårt att avgöra vilket träslag som använts. Men väggarnas och takets mörkbruna väv var tillverkad av fårull och kamelhår, det var tydligt.

På det låga lilla bordet brann två ljus, rullade av bivax. Blickarna drogs till lågorna. Tystnaden var magisk, men flickan bröt den.

– Melika, varför får jag vara med dig?

Flickan kunde öppna hemliga rum. Dit ingen annan tog sig. Dit Melika själv hade svårt att hitta.

– *Du* är inte med *mig*. Vi är med varandra.

Det var inget svar.

– Men du är vuxen och jag är barn. Du bestämmer över mig. Du kan lämna bort mig, om du vill.

– Varför i all världen skulle jag göra det? Jag *vill* att vi ska vara tillsammans.

Safiya såg på Melika.

– Det är för att du är en god människa, sade hon.

– Nej. Det är för att jag inte ska bli en ond människa.

Flickan visade förvåning.

– Är du med mig för din egen skull och inte bara för min skull?

– Ja. Jag har ett eget motiv.

– Vilket då?

– Jag vill inte bli cynisk.

– Vad är cynisk?

– Det är när blicken blir kall och hjärtat blir hårt.

Girighet, hyckleri, svek. Hon hade fått nog. Hon var beredd att göra vad som krävdes. Men hon fick inte bli hänsynslös.

– Skulle du kunna bli cynisk?
– Safiya, sådana som du och jag skulle bli cyniska resten av våra liv, om vi inte kämpade mot.

– Varför?

– Därför att vi har förlorat så mycket. Och för att vi har sett så mycket ondska.

Flickan drog sin slutsats.

– Då behöver vi inte vara rädda.

– Hur menar du?

– Vi har väl redan varit med om det värsta.

Melika sänkte blicken. Hon var inte säker. Eller rättare sagt, hon var säker. De hade inte sett det värsta.

Mellan sina händer höll hon en sandfärgad keramikskål halvfull med mintte. Hon sköt fram den i en gest mot de två ljusen. Det ena var långt och det andra var kort.

– Vilket ljus är du och vilket är jag?

Safiya log.

– Det stora är du och det lilla är jag.

– Fel. Det stora ljuset är du.

– Hur kan det vara det?

– Mycket av mitt liv har redan brunnit ner, men du har ditt kvar. Du kommer att lysa länge.

– För många människor, lade hon till.

Safiya såg in i ljuslågorna.

– Vet du vad, Melika?

– Nej?

– Du har en vacker själ.

Det brände därinne av en plötslig värme. Samtidigt darrade det till. Hur skulle hon kunna leva upp till Safiyas höga tankar om henne?

Kunde hon verkligen skydda sitt inre mot sin yttre hårdhet?

– Det är mycket man måste ta sig i akt för, om man ska umgås med barn, brukade hennes mormor säga.

Safiya var alltså Melikas hopp. Barnet kunde värna henne, inte tvärtom. Det var i alla fall vad hon ville tro.

Hon tänkte slåss mot historiens värsta terrorister. Det krävde hårdhet som urberget under ökensanden. Det krävde hennes rasande vrede. Det krävde hot, det krävde våld.

Men hon fick inte bli hjärtlös.

Om hon blev omänsklig skulle hon förlora.

Melika Tamazight från Abalessa måste bevara sin mänsklighet.

Som nu, när svensken var på väg.